

ԱՆՁՐԵԻՒՆ ԵՐԳԸ

Փեղկերուս դէմ երգն է նորէն անձրեւին,
Աւանապին բիւրեղաւիք վիճք զով,
Որուն շոյող եւ մտեմիկ օրորով
Հասակ առին բիւր երազներն իմ անգին:

Այսօր իզուր՝ հոգիս ծաւալ ու հիւանդ
Ես կ'երկարեմ սիրամբունց գիշերին.
Համայնական իր բարերար մեղեդին
Ալ չի ծեծեր անդասաններ արգաւանդ...

Երբ որ արդէն կեանքին առջեւ սա օսար
Փակ է համբաս եւ իմ գալիքս՝ անցեալ,
Գէթ երազի ծաղկալոյս ձեռք մը դարձեալ
Երբեմն յուշիկ գա՛ր եւ իմ դուռըս բանար:

Աւանան անող նուագին տակ հեծալի
Այներըս խուփ՝ զո՛ւր կ'ըսպասեմ յարութեան.
Կարօտներու ո՛չ մէկ ծփուն ծիածան
Թարթիչներուս ստուերին մէջ կը յածի...

Միթէ այդքա՛ն ծեր ես, հոգի՛ս, եւ աղֆաւ,
Որ չկրնաս տալ ցնորփիդ նո՛ր մարմին
Եւ ոսկեզօծ առասպելով մը նախկին
Կենսաւէտել շուրջիդ ամայքն անապատ...

Անձրեւն ի զուր կը կարկաչէ մեղմօրօր.
Ի զուր համբոյրն իր կը գրկէ երգ ո՛ւ քաւ.
Ո՛չ մէկ տարափ պիտի կրնայ ինձ համար
Լուալ աւշաւահն իր փոշիէն դարաւոր...

Մ. ԻՇԽԱՆ